

Balandis – toks laikas, kai meškeriotojas turi gerai pasukti galvą, kur ir kaip surasti norinčią kibti žuvį. Tai išties nelengvas uždavinys, nes ežerai ir tvenkiniai šiauriniuose šalies rajonuose dar esti po ledu, o pietiniuose ežerų vandenys jau laisvi arba likę tik papilkėjusio ledo lopai. Upės ir upeliai taip pat dar negrįžo į savo vagas ir žuvys klaidžioja, kasdien keisdamos savo maitinimosi ir buvimo vietas. Šiomet išvis sunku susigaudyti, kada baigėsi žiema ir prasidėjo pavasaris. Bet meškeriotojai nerimsta, ieško.

Bene lengviausiai šiuo metu užtinkamos kuojų maitinimosi vietos – tai upelių žiotys tvenkiniuose ir ežeruose bei akvatorijos apie jas. Nors žuvys dar gana tingios, bet jautria meškerėle su vienu trūkliuku ant mažo kabliuko jas galima sugundyti. Stovinčiame arba vos vos judančiame vandenyje bene patogiausia gaudyti paprasta 5-6 m ilgio plūdine meškere su 0,7-1,0 g plūdele ant 0,08-0,10 mm pagrindinio valo su plonesniu pavadėliu. Plūdę reikia apkrauti taip, kad virš vandens kyšotų tik jos antenos galiukas – taip lengviau pamatysime vangų žuvies prisilietimą prie masalo, nes kartais kibimas vos matomas. Suvadinti jas galima nedideliu kuojinio jauko kiekiu. Kuojos, kaip žinia, tokiu metų laiku mėgsta telktis ir gana toli kilti upeliais aukštyn bei migruoti protakomis iš gilesnio žiemojimo ežero į seklesnį, kuriame greičiau įšyla vanduo, būna daugiau maisto ir geresnės neršto sąlygos. Taigi tenai jų ir reikia ieškoti. Srovėje prireiks labiau apkrauti valą, kad masalas slinktų padugniui. Geriausios vietos – upelių vingiuose, už pavirtusių medžių, kitų kliuvinių, kur lėtesnė srovė ir kuojos kiek laiko sukinėjasi, nes srovė suplauna įvairių nešmenų. Galima gaudyti ir stipresnėje srovėje, užkabinus daugiau svarelių, prilaikant srauto nešamą masalą.

Pavasario malonumai

Parašė Ričardas Adamonis
Šeštadienis, 02 Liepa 2011 02:00

